

До майбутнього

Еміль Верхарн

Переклад: Микола Терещенко

О, людство, що простерло в далеч крила,
Чи чуєш ти, який робочий шал палкий
Так несподівано в цей вік страшний
Твої безмежні потрясає сили?

Жадоба все пізнати, все знайти
Вривається в імлу буття глибоку,
І у кущах густих, що обіймають кроки,
Знаходить люд закон обов'язку й мети.

В буянні, в атомі, в красі, в змаганні
Відбилося життя, що прагне вищих мет.
Все схоплено безмежним плетивом тенет,
Що всесвіт обняли в безсмертному паланні.

Герої, мудреці, апостоли нові,
Всі рушать разом тайни стіни,
І праця їх об'єднана невпинно
Вливає дух новий у грані світові.

І ви, міста, це ви
Кудись
У далеч безконечну простяглись,
Серед рівнин, поміж долин;
Ви досить зберегли багряних сил живих,
І почуттів людських, і вогні яernih,
Щоб розпалити хіть несамовиту
Жадібних розумів чуйних,
Що зберегли
Й замкнули на віки серед імлі
Закони світу.

І духом бога був селянський дух;
Боявся він неспокою й шукання.
Він зник; і все віджило чавить рух

Огнених колісниць буремного палання.

І простяглись руїни з чотирьох кутків,
Де вітер у долині люто скаженіє,
І дивне місто встало між огнів,
Що десь спалахують жагою агонії.

Заводи сяють там, де лиш поля стояли;
І заступає чорний дим церковний дах,
І розум наближається, і сонце, мов корали —
Це не причастя більш на золотих полях.

Чи встануть тут поля, без болів і скорботи,
Без жахів і безумства, — мов ясні сади
Зусиль людських і дивної роботи,
Мов чаша осяйна святої чистоти?

І чи вони збудують під огнем ясным,
З тваринами, вітрами і дощами,
І з вільним рухом, і з умом міцним
Нарешті світ, не здушений містами?

Чи будуть останнім раєм доведеться їм,
Де вже нема богів і навіть їх подоби,
Де будуть мріяти під сонцем осяйним
Сивезні мудреці, не знаючи хвороби?

Життя ж, чекаючи, над простором кипить,
Сповняючись тугою радістю людською.
Права й обов'язки? І мрія гомонить
Надіями новими, юністю земною!